



GIRŽADUKAI



Kaišiadorių Vaclovo Giržado progimnazijos bendruomenės laikraštis
Nr.1 (56) 2018 m. rugsėjis – lapkritis



Stipriai susisupusi į striukę, palengva su šaltu rudeniniu vėjeliu, laimingai šokančiu su gracingai besileidžiančiais lapais, vieną po kitos statau kojas. Kasdien tas pats keletis į mokyklą, tas pats upelis, žolė, aikštelė. Vieta tokia pažįstama, jog, rodos, ir užsimerkusi galėčiau su visomis smulkmenomis apibūdinti aplinką. Visgi šįkart, eidama mokyklos link, akimirka mintyse sustoju, tik vieną mažą sekundę, pralėkusią greičiau nei akies mirksnis, bet kartu užtrukusią tarytum valanda. Ant plytelių, ant kurių stoviu aš, kasdien žengia ne vienas šimtas vaikų. Štai čia, ta pačia vieta, jau praėjo ne vienas tūkstantis žmonių. O kiek dar praeis...

Mano akys nejučia nukrypsta į mokyklos pastatą. Sunkoka

patikėti, jog ji atidaryta jau keturiasdešimt metų – tiek daug visko nutiko per šį laiką! Mokykla išgyveno Lietuvos įstojimą į Europos sąjungą, dabar švenčia valstybės atkūrimo šimtmetį. Ji stovi čia nuo atidarymo dienos ir nors buvo skirtingai vadinama, bet tai ta pati mokykla, į kurią einame dabar, ta pati, kurią lankė ne vieno iš mūsų tėvai. Kiek vaikų žaidė šioje aikštelėje? Kiek tylių, slaptų pokalbių įvyko tarp šių sienų? Kiek istorijų galėtų papasakoti kiemas, toks paprastas ir niekuo neypatingas? Atrodo, praeis vos šiek tiek laiko, išeisime ir mes, bet prisiminsime mokyklą kaip vietą, kurioje praleidome vaikystės metus. Čia, šiuose koridoriuose, net ir po daug laiko visada liksime mes, paaugliai, vaikai, pamažu atsiskleidžiantys tarytum gėlės ankstyvą pavasarį. Jau keturiasdešimt metų mokykla saugoja kiekvieno mažą gyvenimo dalelę ir šitai žinant žvarbus rudens vėjas, apkabinantis pečius, ūmai ima atrodyti ne toks žvarbus. Šypteliu...

8c klasės mokinė Elada Jackevičiūtė

Laike visi lygūs

2018 metų rugsėjo pirmoji. Po vasaros atostogų vaikai grįžta į mokyklą. Ruduo, gelstantys lapai, saulė, šypsenos ir skambutis, kviečiantis į klases. Tokia įprasta tradicija tęsiasi jau 40 metų nuo tada, kai 1978-aisiais duris atvėrė Kaišiadorių antroji vidurinė mokykla. Šiomet švenčiame Kaišiadorių Vaclovo Giržado progimnazijos 40-ties metų jubiliejų. Artėjant „Dienai už mokyklos garbę“, ateina laikas ir pirmajam šių mokslo metų „Giržadukų“ numeriui. Ruošdami straipsnį, kalbinome mokyklos direktorius ir uždavėme jiems du klausimus: kokios mintys aplanko šį jubiliejinį mokyklos rudenį bei kokie šilčiausi prisiminimai yra išlikę iš darbo mūsų mokykloje.

Visi direktorių atsakymai labai panašūs – visų atsakymuose svarbus Laikas. Kaip greitai ir nepastebimai jis bėga, su nostalgija pastebi kiekvienas pakalbintas žmogus. Mūsų direktorę Jolitą Morkūnaitę nuolat lanko „mintys apie bėgantį laiką ir jį bandančius pralenkti žmones.“ „Mokytojai, mokiniai, darbuotojai, pavaduotojai, mokinių tėvai yra tie, kurie kuria mokyklą. Jie – svarbiausi, todėl visos mintys sukasi tik apie juos. Tūkstančiai mokinių mokėsi mūsų mokykloje per keturiasdešimt mokyklos gyvavimo metų. Aš taip pat baigiau šią mokyklą ir tuo labai didžiuojuosi. Vertingiausi ir prasmingiausi susitikimai su mokytojais profesionalais, kurie buvo man reiklūs, skatino dalyvauti įvairiose veiklose, sužadino norą domėtis mokomaisiais dalykais nuo tikybos iki matematikos.“ Anksčiau dirbęs direktorius Pranas Zaveckas sako: „Man net baisu, kad laikas taip greitai bėga. Juk, atrodo, visai neseniai ir aš joje dirbau, o praėjo jau 7 ar 8 metai. Pagalvoju apie mokyklą ir širdyje gera, nes tai buvo mano brandžiausi gyvenimo metai. Buvo geras, nuoširdus mokyklos kolektyvas. Visada galėjau pasiremti bendradarbiais. Tiesiog dirbome kartu, kad mokykla klestėtų, gražėtų bei garsėtų ir ne tik rajone. Turėjome ryšius su vokiečiais, graikais, turkais.“ Susimąstykite ir mes, mokykloje praleidžiamie 12 metų ir to visiškai nevertiname iki tol, kol nebeturime galimybės grįžti.



Nukelta į 2 psl.



Visi pakalbinti pasakoja, kaip širdžiai miela prisiminti dienas, praleistas klasėse, juoko ir šurmulio kupinas pertraukas, įvairius mokyklos renginius. Elena Pusvaškienė išryškino svarbų faktą: „Mano nuostata, pagrindinis ir svarbiausias veikėjas mokykloje yra mokytojas. Bet kad jis būtų geras, jis turi būti laukiamas, mėgiamas, turi jaustis gerai. Kiekvieną rugsėjį jaučiu šiek tiek pavydo čia dirbantiems, bet ir šiek tiek gailėsčio, todėl man kartais būna apmaudu, kad mūsų valstybės valdžia silpniau žiūri į mokytojus mūsų visuomenėje.“ Pirmasis direktorius Vladas Cibulskis, kalbėdamas apie mokyklos reikšmę sako, kad rugsėjo pirmoji paliečia visus ir tą dieną laiko labai didele švente, nors pats seniai nebedirba mokykloje.

Pasinerdami į prisiminimus, būtinai turime paminėti direktorių Vaclovą Giržadą, kurio vardu 1993 metais mokykla buvo pavadinta. Jo laisvės siekis ir begalinis darbštumas yra pavyzdys kiekvienam besimokančiam moksleiviui ir mokytojui. Vladas Cibulskis ryškiausiai prisimena rugsėjo pirmąją, kai pradėjo direktoriauti, o mokykla buvo tik pastatyta. Daugeliui mokytojų yra tekę dirbti su direktore Vida Sereikiene. Prisiminimai skirtingi, bet visi svarbūs. Elena Pusvaškienė sako, kad „jų daug, bet vienas įvykis direktoriavimo pradžioje labai įsiminė. Tuomet buvo labai sudėtinga finansinė padėtis, o susirinkę mokytojai atsisakė premijų, kad nupirktume mokyklai autobusiuką.“ Pranas Zaveckas sako: „Kai dabar pagalvoju, tai tų prisiminimų tiek daug, kad ir surašyti visus neįmanoma.“ Pagalvojęs išryškino kelis brangiausius: krepšinio komanda visada kviesdavo žiūrėti rungtynių, nes laikė jį savo sėkmės talismanu; per vieną šimtadienį abiturientai skyrė nominaciją „geriausias mokinių draugas“, o pradėdamas Kaišiadorių mero darbą, gavo laišką iš mokinių tėvų, kuriame jam buvo dėkojama už nuoširdų darbą mokykloje. Dabar progimnazijai vadovaujanti Jolita Morkūnaitė gražiausius prisiminimus sieja su savo mokykliniais metais. „Prasmingas ir kupinas iššūkių kasdieninis gyvenimas mokykloje kviečia stabtelėti ir prisiminti keturiasdešimties metų istoriją. Šilčiausi prisiminimai sugrįžta iš mokyklinių metų. Nuostabūs susitikimai literatų klube, kurį puoselėjo lietuvių kalbos mokytoja Marija Marcevičienė, liaudiškų dainų melodijos muzikos mokytojo Česlovo Kriščiūno folkloro ansamblyje, įspūdingi pasirengimai karnavalams. Klasės auklėtoja anglų kalbos mokytoja Rūta Aleknavičienė dalindavosi su mumis grožinės literatūros knygomis, mane skatino karpyti popieriaus karpinius, pildyti klasės kroniką, mokė kalbėti viešai. Mūsų mokykloje sutikti žmonės man padėjo tapti tokia, kokia esu dabar. Ačiū Jiems.“ Daug rūpesčių, bet ir daug džiaugsmo buvo čia dirbančių direktorių kasdienybėje.

Jau 40 metų mokykla laukia savo mokinių, prisimena praeitį, galvoja apie dabartį ir kuria ateitį. „Laike visi yra lygūs,“ – apibendrina pasakojimą pirmasis direktorius Vladas Cibulskis. Džiaugiamės, kad dabar dirbanti direktorė Jolita Morkūnaitė sako: „Dažniausiai mintys sukasi apie dabarties įvykius, apie tai, kaip sukurti progimnaziją, kurioje visiems norėtųsi kurti, dirbti, bendrauti, bendradarbiauti ir nuolat mokytis...“

Didžiukimės, mokiniai, kad mokomės šioje mokykloje ir palikime gražų pėdsaką jos istorijoje.

8a klasės mokinė Ula Zizaitė

Mokyklos geriausieji

Mokykla – tai mokymo ir ugdymo įstaiga, teikianti formalųjį bei neformalųjį švietimą, įgyvendinanti žinių ir įgūdžių perdavimo tradiciją. 2017-2018 m. m. Vaclovo Giržado progimnazijoje 8 mokiniai baigė mokslo metus vienais dešimtukai. Tai Bartninkaitė Toma, Baubonytė Toma, Tamošiūnaitė Simona, Berulytė Beatričė, Demjanovaitė Elzė, Demjanovaitė Aistė, Jackevičiūtė Elada, Matuliūkštytė Aura. Geriausieji mokiniai buvo apdovanoti ekskursija į „Valstybės pažinimo centrą“. Šių mokinių manymu, mokykla – tai žinių šaltinis, čia išmokstame ne tik įvairių dalykų pagrindų, bet ir bendrauti, mokykla užima didelę dalį kiekvieno žmogaus gyvenime, čia prabėga linksmiausi ir gražiausi gyvenimo metai. Suprasdamos švietimo svarbą pakalbintos pirmūnės skiria savo linkėjimus mokyklos 40-mečiui.

„Linkiu, kad ji visada išliktų tokia šviesi ir jauki, kad joje visada būtų galima išgirsti vaikų balsus ir juoką. Linkiu, kad visi mokykloje jaustųsi kaip savo namuose,“ – Bartninkaitė Toma. „Klestėti, būti inovatyviai, atvirai kiekvienam vaikui, sulaukti dar daug daug jubiliejų,“ – Demjanovaitė Elzė. „Linkiu toliau tobulėti, turėti daug talentingų mokinių, gražių renginių, gerų rezultatų,“ – Demjanovaitė Aistė. „Kad joje ir toliau būtų puoselėjamos tradicijos, tačiau atsirastų platesnis ir atviresnis požiūris į naujoves, supratingesnis bendravimas su žmonėmis,“ – Matuliūkštytė Aura. „Sulaukti dar tiek ir daugiau metų,“ – Jackevičiūtė Elada.

Stipriausiai besimokančių mintis savo pavyzdžiu apibendrina Aura ir Elada – „Dešimtukai ir devynetai mokytis nėra lengva, bet nėra ir sunku. Kai įdedi darbo ir kantrybės, tuomet atsiveria daug durų bei galimybių. Visuomet yra proga kažką išmokyti, nors vieni dalykai atrodo lengvesni, kiti – sunkesni, bet, priklausomai nuo žmogaus ir jo pastangų, motyvacijos, tikrai įmanoma pasiekti daug. Siekiamybė yra ne pažymiai, o kiekvienos galimybės išnaudojimas, veltui nešvaistomas laikas ir visiškas atsidavimas tam, ką darai siekdamas savo svajonės išsipildimo.“

7b klasės mokinė Gabija Karpavičiūtė



Nuo vaikystės mokykliniame suole iki mokytojo profesijos

Mokyklos keturiasdešimtmetis – kiekvienam didelė šventė. Čia susitinka mokiniai, siekiantys gauti žinių, ir mokytojai, padedantys jiems eiti sunkiu mokslo keliu bei sėkmingai baigti mokyklą. Progimnazijoje yra 18 pedagogų, kurie čia mokėsi ir liko dirbti. „Giržadukai“ nusprendė šiuos mokytojus pakalbinti ir užrašyti jų mintis.

Kūno kultūros mokytoja Inga Banionienė: „Aš Vaclovo Giržado mokykloje praleidau 27-erius metus. Mokiausi ir mokau vaikus. Man visada mokykla buvo ir bus brangi, tad jai palinkėčiau klestėti ir tobulėti!“

Matematikos mokytoja Jolita Klanienė dalijasi savo atsiminimais: „Mokydamasi šioje mokykloje turėjau keturis auklėtojus. Šiandien apie juos galiu pasakyti tik gerus, šiltus žodžius. Mano geriausi draugai bei prisiminimai yra iš mokyklos.“

Anglų kalbos mokytoja Lina Lelešienė taip apibūdina mokyklą: „Mokykla man visada buvo ir yra daug daugiau nei tik pastatas. Visų pirma – tai nuoširdūs ir profesionalūs kolegos, žingeidūs ir aktyvūs mokiniai, o tada – bendri renginiai ir mokyklinės šventės.“

Kūno kultūros mokytojas Gintautas Kandratavičius sako: „Šioje mokykloje praleidau keturiasdešimt metų ir mokykla man – antrieji namai, o sportas yra to neatsiejama dalis. Siūlau visiems pasirinkti mėgiamą sporto šaką ir aktyviai judėti, dalyvauti varžybose ir sportuoti savo malonumui. Sportuojantis žmogus yra sveikesnis, drąsesnis, ryžtingesnis, draugiškesnis, atkaklesnis. Visiems sportininkams moksleiviams bei progimnazijos mokytojams linkiu santarvės, draugiškumo vienas kitam. Sportiniai linkėjimai nuo kūno kultūros mokytojo ir trenerio Gintauro Kandratavičiaus.“

Specialiosios pedagogės Jurgitos Džekčiorienės jausmai progimnazijai: „Vartant mokyklos laikų nuotraukų albumus, užplūsta širdžiai brangūs, nepakartojami prisiminimai ir mintyse tarsi atgimsta išmoktos pamokos, sukaupta patirtis, girdisi vaikiškas juokas, graudus verksmas. Mokykla – tai mano vaikystės džiaugsmas ir vargai, nuostabi mano ir kiekvieno vaiko galių skleidimosi vieta. Tai mokytojai, kuriuos sutikau savo kely. Ir kaip gera, kai tie patys žmonės, anuomet nukreipę mane tinkama linkme, šiandien eina kartu su manimi.“

Lietuvių kalbos mokytojos Jūratės Joneliūnės pamąstymai: „Mokykla man – dalis gyvenimo... Anksčiau – mokinei, dabar – mokytojai. Ir visada judrus, besikeičiantis, kasdien su naujais iššūkiais gyvenimas.“

Anglų kalbos mokytojos Linos Kasperavičienės mintys apie mokyklą: „Prisiminimai apie Vaclovo Giržado vidurinę mokyklą – smagūs ir šilti. Matyt, tai paskatino, kad ši mokykla tapo antraisiais mano namais. Mokyklai linkiu išlikti tokiai, į kurią bet kada norėtusi sugrįžti, mokyklos bendruomenei – kuo daugiau šypsenų veiduose, o mokiniams – perprasti Senekos žodžius, kad ne mokyklai, o gyvenimui mokomės.“

Lina Zaveckienė progimnazijos jubiliejaus proga linki: „Linkiu, kad mūsų progimnazija būtų geros mokyklos pavyzdys ir jos mokinių ir mokytojų akys džiaugsmingai spindėtų.“

Istorijos mokytojos Violetos Prokarenkienės mintys apie mokytojų ir mokinių ryšius mokykloje: „Mokykla – tai pirmiausia mokiniai ir mokytojai. Mokytojai nukreipia jaunos žmonės gėrio, grožio, teisingumo pusėn, sudomina dvasios lobiais. Mokiniai stengiasi pajauti, išgyventi, kurti ir rasti savo tobulėjimo kelią.“

Pradinių klasių mokytojos Astos Paulauskienės mintys: „Vaclovo Giržado progimnazija – Kaišiadorių 2-oji vidurinė mokykla iš mokyklinių laikų išlikusi atmintyje kaip gyva, tradicijom, tautiškuu alsuojanti tvirtovė. Puikiai ir su didžiule pagarba prisimenu mokyklos direktorių ir istorijos mokytoją Vaclovą Giržadą, politologijos mokytoją Liliją Žukauskienę, kurie patys degė lietuviškumu ir užkrėtė kiekvieną... Puikūs laikai, regis, jokie streso, tik siek žinių ir ieškok savo gyvenimo kelio. O kelias pasisuko ratu – dabar jau ir aš padedu vaikams šioje mokykloje ieškoti savojo kelio.“

Informacinių technologijų mokytoja Lina Kačiulienė: „Linkiu 40-mečio proga mokyklai tapti gražesne ir aplinka, ir žmonėmis. Labai brangiu ir gerbiu savo mokyklą, nes joje leidžiu savo 40-tus metus nuo nerūpestingų mokyklinių metų iki dabar, darbo mokytojos pareigose.“

Anglų mokytoja Ilona Vaitelienė pasakoja savo gražiausius mokyklinių laikų prisiminimus: „Šioje mokykloje mokiausi nuo pat jos atidarymo 1978 m., tada atėjau į antrą klasę. Vienas iš stipriausių, palikęs neišdildomus prisiminimus, buvo literatų būrelis, kurį ir aš lankiau. Vadovaujami lietuvių kalbos mokytojos Marijos Marcevičienės mes rengdavome įvairias popietes, susitikimus su rašytojais, poetais, dalyvaudavome Poezijos pavasario šventėse. Neatsiejama mokyklinio gyvenimo dalis būdavo Naujametiniai karnavalai ir diskotekos, kurios vykdavo ne vien per šventes, jos vykdavo kas antrą šeštadienį. Pati mokykla, kaip ir joje dirbantys mokytojai, besimokantys mokiniai, yra gyvas organizmas, jį keičiasi, bet kartu lieka tokia pati, lieka kartu su kiekviena išeinančia karta. Gal tik išaugę, iškeruoję beržai primena, kiek metų jau gyvena ši mokykla...“

Vokiečių kalbos mokytoja Jolanta Radkevičienė aiškiai viską užbaigia paprastu, bet visų širdims mielu, džiuginančiu sakiniu: „Mokykla visada buvo ir bus nuostabi!“

Dėkoju mokytojams, sutikusiems pasidalinti savo mintimis. Jie čia mokėsi ir dirba, jų žodžiai jaudina ir kelia džiaugsmą, o mūsų progimnaziją pildo naujomis istorijos spalvomis.

8a klasės mokinė Martyna Sausdravaitė



Tai, kas nesikeičia...

„Vario spalvos medžių lapai, saulės spindulių šiluma, vaikų šypsenos, kolegų draugiški veidai – progimnazija, kurioje gera ir miela būti.“ Taip mūsų Kaišiadorių Vlado Giržado progimnaziją, nuostabių rudeniškų spalvų peizažą, apibūdina direktoriaus pavaduotoja ugdymui Miglė Balčiūnaitė Kazanavičienė. Nors kiekvienas mokinys, mokytojas ar kitas darbuotojas šį paveikslą mato kitaip, išvelgia nepastebimas detales, vertina pagal savo nuotaiką, visi sutinka, jog šį įsimintinai šviesų, spalvingą ir šiltą rudeni, 40-ties metų jubiliejų švenčianti mokykla yra kaip niekada jauki, gyvybinga bei pasirengusi naujovėms, kurios padės sutikti dar daug Rugsėjo pirmųjų.



Takas į mokyklą, jis visad lieka atminty – niūrios balos ir jų dugne auksiniais klevo lapais nutapyti piešiniai, lėtas snaigių šokis, nutrūkstantis pasiekus šaltą žemę, obelių baltais žiedais nuklotos pievos ir bitės, dūzgiančios kažkur toli. Svarbus kiekvienas išvystas saulėtekis ar sutikta šypsena, be kurios pasaulis atrodytų nuobodus ir tuščias. „Laikas eina. Akimirkos vis pildo prisiminimų saulę. Kai buvau mokinė, mane supo kantrūs, išmintingi, iškilūs mokytojai bei pavaduotojai: Elena Pusvaškienė, Romualdas Kapcevičius, Marija Marcevičienė, Eugenija Ikvildienė, Eugenija Radzevičienė... Man tapus mokytoja, vėliau pavaduotoja – pareigingas, profesionalus, bendradarbiaujantis mokytojų kolektyvas, darbuotojų personalas, besikeičianti, modernėjanti progimnazija bei daug linksmų, triukšmingų stropuolių, neklaužadų, smalsiukų...“ – taip gražiausiomis, su mokykla susijusiomis, akimirkomis dalijasi direktoriaus

pavaduotoja ugdymui Aušra Kudrevičienė. Apie tai pasakoja ir tokias pačias pareigas užimanti Rita Žukauskaitė: „Gyvenimas, sakoma, – ne tos dienos, kurios praėjo, o tos, kurias atsimeni. Aš prisiminimų erdvėje matau visą savo pedagoginį kelią, kurio tik labai nedidelę dalį kol kas sudaro Kaišiadorių Vlado Giržado progimnazija. Labai džiaugiuosi, kad turiu garbės dirbti su nuostabiais, atsidavusiais darbu kolegomis.“ Taip pat gražiai savo darbinę aplinką progimnazijoje aprašo Miglė Balčiūnaitė Kazanavičienė: „Džiaugiuosi būdama didelės, puikios bendruomenės dalimi. Noriu būti naudinga ir prisidėti prie progimnazijos gerovės.“ Džiugu, jog per 40 metų progimnazijoje gimė nesuskaičiuojamai daug šviesių prisiminimų, kurie suspindi prie mokyklos prisilietusių žmonių mintyse.

Šiame straipsnyje dažnai minimas 40-ties metų mokyklos jubiliejus, tačiau kokią reikšmę turi šie skaičiai? Savo mintimis paprašėme pasidalinti direktoriaus pavaduotoją ugdymui Liną Bartkevičienę. „Ką reiškia metų skaičius žmogui? Medžiui? Valstybei? Mokyklai? Visiems ši reikšmė skirtinga. Manau, galvojant apie mokyklą, svarbiausia yra, kiek ir kokių žmonių per tą laiką ji išugdė. Mokykla kuria ateitį. Tie, kurie mūsų progimnazijoje mokėsi ir svajoto „kuo bus užaugę“ praėjusiais dešimtmečiais, šiandien jau išpildė savo svajones – mes gyvename jų visuomenėje, su tomis vertybėmis, kurias jie ugdėsi tuometinėje mokykloje. Tie, kurie mokosi šiandien, kurs ateities visuomenę. Nors keturiasdešimt metų mokykla yra labai maža, tačiau, vartydama praėjusių dešimtmečių renginių nuotraukas, matau, kaip daug kas pasikeitė – netgi mokyklos pavadinimas keitėsi keletą kartų, tačiau svarbiausi dalykai yra nekintantys: noras mokyti ir mokytis, įkvėpti mokinius ateities planų kūrimui ir juos kurti, tikėti ir svajoti. Tikiu, šis noras niekur nedings ir po 40 metų.“ Iš tikrųjų amžius nėra svarbus, reikšmingi tik įvykiai, nutikę per tą laiką, bei didingi žmonės, kurie daug nuveikė progimnazijos labui ir padėjo jai gyvuoti, kad jų darbai netaptų beverčiais.

Kaišiadorių Vlado Giržado progimnazija gali didžiuotis kiekvienas, turintis sąsają su ja, nes čia atsirado daugybė gražių prisiminimų, išaugo begalė savarankiškų asmenybių, nebijančių siekti gyvenimo tikslų. Jubiliejaus proga Rita Žukauskaitė visam progimnazijos kolektyvui linki pasitikėjimo, stiprybės, kantrybės, niekuomet nenuleisti rankų, kad ir kas benutiktų! „Linkiu su energija ir užsidegimu realizuoti kūrybinius sumanymus, kad progimnazija dar ilgai gyvuotų, kad čia būtų gera ir jauku dirbti bei mokytis.“ Nesvarbu, kaip pasikeistų mokyklos išvaizda, darbuotojai ar mokiniai, ji gyvuos dar daugybę metų, jeigu svarbiausia jos užduotimi išliks noras išugdyti gerus, mylinčius žmones, kurie kurs ateitį.

8a klasės mokinė Aura Matuliūkštytė

